

ปัญหาการพัฒนาตลาดทุนในประเทศไทย

"The Problems of Capital Market Development in Thailand"

นายภูเบศร์ ภูมิพันธุ์ชล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต
แผนกวิชาการบัญชี

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2516

002271

I16855036

The Problems of Capital Market Development in Thailand

Mr. Poobate Poompanchol

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Master Degree of Accountancy

Department of Accountancy

Graduate School

Chulalongkorn University

1973

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นักศึกษานิพนธ์
ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....
.....

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

.....
..... ประธานกรรมการ

.....
..... กรรมการ

.....
..... กรรมการ

อาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย

.....
.....

วันที่ ๒๙ เดือน ๒๕๕๗ พ.ศ. ๒๕๕๗

หัวข้อวิทยานิพนธ์ : ปัญหาการพัฒนาตลาดทุนในประเทศไทย
ชื่อ นายภูเบศวร์ ภูมิพันธุ์ชวล
แผนกวิชา การบัญชี
ปีการศึกษา 2516

บทคัดย่อ

ในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ตลาดทุนเป็นสถาบันการเงินที่มีบทบาทอย่างสำคัญในฐานะเป็นตัวกลางระดมทุนระยะยาวจากสาธารณชนให้แก่ธุรกิจอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม ตลอดจนรัฐบาล ทุนที่ธุรกิจเอกชนระดมได้จากตลาดทุนจะมี 2 ประเภท คือ ทุนที่มีสภาพเจ้าของ อันได้แก่ ทุนที่ได้จากการขายหุ้นสามัญ และหุ้นบุริมสิทธิ และทุนที่มีสภาพหนี้ อันเป็นทุนที่ได้จากการขายหุ้นกู้ และพันธบัตรหุ้นกู้ ส่วนทางคานารัฐบาล ทุนที่รัฐบาลจัดหาได้จากตลาดทุนจะมีสภาพหนี้เพียงอย่างเดียว กล่าวคือ เป็นทุนที่ได้จากการขายพันธบัตรรัฐบาล

ประเทศไทยแต่เดิมมาแม้จะมีระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม แต่มีลักษณะโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจเป็นการเกษตร จนกระทั่งปี พ.ศ. 2504 รัฐบาลภายใต้การนำของจอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504 - 2509) และฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2510 - 2514) เพื่อเปลี่ยนลักษณะโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้เป็นการอุตสาหกรรมและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตด้านการเกษตรด้วย แผนพัฒนาทั้ง 2 ฉบับครอบคลุมระยะเวลาถึง 11 ปี และมีผลให้ประเทศไทยมีลักษณะเศรษฐกิจที่เรียกว่า ประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งช่วงเวลานี้เป็นระยะที่ประเทศ โดยเฉพาะภาคเอกชน มีความต้องการเงินทุนระยะปานกลางและระยะยาวมากขึ้น เพื่อขยายกิจการ หรือจัดตั้งธุรกิจอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น

แม้จะได้มีการจัดตั้งสถาบันการเงิน คือธนาคารฮ่องกงและเซี่ยงไฮ้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2431 และหลังจากนั้นก็มีการจัดตั้งสถาบันการเงินที่เป็นธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้นตามลำดับ ธนาคารพาณิชย์เหล่านี้จะมุ่งดำเนินแต่กิจกรรมในตลาดเงินโดยไม่สนใจกิจกรรมในตลาดทุนเลย

กล่าวคือมุ่งให้กู้ยืมแก่ธุรกิจเอกชนในระยะสั้นเท่านั้นเพราะให้ผลตอบแทนสูงและมีความเสี่ยงน้อย ดังนั้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2431 - 2504 อาจกล่าวได้ว่า ประเทศไทยยังไม่มีตลาดทุนเลย ทั้งนี้ โดยการพิจารณาเปรียบเทียบปริมาณกิจกรรมที่เกิดขึ้นในตลาดเงิน และปริมาณกิจกรรมที่เกิดขึ้นในตลาดทุน

ระยะที่ประเทศไทยเริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ธนาคารแห่งประเทศไทย ในฐานะเจ้าหน้าที่ทางการเงินและผู้ได้รับมอบหมายจากกระทรวงการคลัง ให้ดำเนินการกำหนดนโยบายการพัฒนาตลาดทุนและจากการศึกษาการพัฒนาของตลาดทุน ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 1 - 2 พบว่า ตลาดทุนเจริญเติบโตช้ามาก ควบคู่กับการเงินส่วนมากยังนิยมที่จะดำเนินกิจกรรมในตลาดเงินอยู่ เว้นแต่สถาบันการเงินที่ทางรัฐบาลกำหนดให้ดำเนินกิจกรรมในตลาดทุน เช่น บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จำกัด หรือสำนักงานชนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ การดำเนินธุรกิจในตลาดเงินมีผลตอบแทนสูงและความเสี่ยงน้อยมากดังกล่าวมาแล้ว ส่วนทางด้านตลาดทุนเจริญเติบโตช้า อาจสรุปได้ว่ามีปัญหาจากด้านต่าง ๆ ดังนี้ :

1. ด้านเศรษฐกิจและการเมือง แม้ภายหลังการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมรายได้ประชาชาติจะเพิ่มขึ้นมากมายก็ตาม แต่เมื่อเฉลี่ยเป็นรายไต่คอคนแล้ว การเพิ่มขึ้นยังอยู่ในอัตราต่ำ กล่าวคือ รัฐได้พัฒนาเศรษฐกิจถึง 11 ปี แต่รายไต่คอคนยังเพิ่มขึ้นไม่ถึงเท่าตัว อันมีมูลเหตุจาก อัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรอยู่ในระดับสูงคือ 3.3% ต่อปี ขณะเดียวกัน การกระจายรายได้เป็นไปอย่างไม่ยุติธรรม รายได้ระหว่างคนมั่งมีและคนจนต่างกันมาก คนจนเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ ส่วนคนรวยเป็นชนส่วนน้อยของประเทศและยังเป็นผู้คุมเศรษฐกิจของประเทศด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะรัฐบาลยังขาดกฎหมายที่จะเป็นเครื่องมือคอยควบคุมการดำเนินธุรกิจด้านเอกชน เป็นผลให้การกระจายรายได้เป็นไปอย่างไม่ยุติธรรม

รัฐจึงควรกำหนดการคุมกำเนิดเป็นนโยบายระดับชาติ ปรับปรุงการดำเนินงานของข้าราชการให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ตลอดจนให้ชนนโยบายการคลังเป็นเครื่องมือช่วยในการกระจายรายได้ให้เป็นไปอย่างยุติธรรม และพยายามให้มีการผูกขาดในอุตสาหกรรมให้น้อยลง

2. กานกฎหมาย หมายถึงกฎหมายประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตลาดทุน อันมีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ส่วนที่ว่าด้วยบริษัทจำกัด ประมวลรัษฎากร พระราชบัญญัติ และกฎกระทรวง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ส่วนที่ว่าด้วยบริษัท เป็นกฎหมายที่ล้าสมัยเป็นผลให้บริษัทเกือบทั้งหมดที่จัดตั้งขึ้นมาเป็นบริษัทครอบครัวหรือบริษัทผู้ถือหุ้นน้อย และยังมีข้อกำหนดอันเกี่ยวกับการซื้อขายหุ้น อันเป็นอุปสรรคต่อการซื้อขายหุ้น

ประมวลรัษฎากร ยังมีบทบัญญัติที่ไม่ยุติธรรมในการจัดเก็บภาษี และไม่เป็นการส่งเสริมการลงทุนในหลักทรัพย์ อันได้แก่ การยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับดอกเบี้ยที่ได้จากเงินฝากธนาคาร แต่เก็บภาษีเงินได้จาก เงินปันผลที่ได้จากบริษัท ดอกเบี้ยที่ได้จากหุ้นกู้ของบริษัท และยังเก็บภาษีเงินได้จากกำไรที่ได้จากการซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งยังไม่ยินยอมให้ธุรกิจถือเอาจำนวนเงินที่ได้จ่ายสมทบเงินกองทุนเลี้ยงชีพพนักงานลูกจ้าง กำหนดเป็นรายจ่ายเพื่อประโยชน์ในการเสียภาษีเงินได้บริษัท

พระราชบัญญัติ ในที่นี้หมายถึงพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ซึ่งบัญญัติขึ้นในปี พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2508 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2511 ครั้งสุดท้ายได้มีประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 227 ลงวันที่ 18 ตุลาคม 2515 ว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน โดยให้ยกเลิกพระราชบัญญัติ ฉบับที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ แม้จะมีการแก้ไขถึง 4 ครั้งแล้วก็ตาม ก็ยังมีข้อบกพร่องและไม่เป็นการสนับสนุนการพัฒนาตลาดทุน กล่าวคือ มิได้มีการกำหนดให้บริษัทที่ได้รับส่งเสริมต้องจัดตั้งเป็นบริษัทมหาชนและมีโครงสร้างให้ต้องส่งงบการเงินและข้อมูลอื่นแก่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ทั้งยังมีข้อกำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนต้องมีหน้าที่คอยติดตามผลการส่งเสริม เช่น ตั้งราคาผลิตภัณฑ์เอาเปรียบผู้บริโภคหรือไม่ สินค้าได้มาตรฐานหรือไม่ เป็นต้น

กฎกระทรวง หมายถึง กฎกระทรวง ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2511) ออกตามความในพระราชบัญญัติประกันภัย พ.ศ. 2510 เพื่อควบคุมกิจการประกันชีวิตและการลงทุนในหลักทรัพย์ กฎกระทรวงฉบับนี้ก่อให้เกิดอุปสรรคอย่างมากต่อการลงทุนในตลาดทุนของบริษัทประกันชีวิตและประกันภัย กล่าวคือ กำหนดให้บริษัทประกันชีวิตหรือประกันภัย ใหญ่มีโดยมีหลักทรัพย์เป็นประกันได้สูงสุดไม่เกิน 3 ปี กำหนดให้บริษัทลงทุนซื้อหลักทรัพย์ที่มีราคาขายสูงกว่ามูลค่าที่ตราไว้ไม่ได้ และแม้แต่หลักทรัพย์ของบริษัทที่มีธนาคารพาณิชย์ค้ำประกันเงินต้นและดอกเบี้ย

บริษัทประกันชีวิตและประกันภัยที่ยังลงทุนไม่ได้

การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่กล่าวมาจึงเป็นสิ่งจำเป็น ส่วนที่ว่าด้วยบริษัทควรมีการออกกฎหมายบริษัทมหาชน และบัญญัติให้การซื้อขายหลักทรัพย์จะมีผลสมบูรณ์โดยการส่งมอบทางคานาภาษีควรแก้ไขให้มีการยกเว้นภาษีเงินได้ที่เก็บจากเงินปันผล ดอกเบี้ยที่ได้จากหุ้นกู้ และกำไรที่ได้จากการซื้อขายหลักทรัพย์ ตลอดจนยินยอมให้ธุรกิจถือเอาจำนวนเงินที่ได้จ่ายสมทบเงินกองทุนเลี้ยงชีพ พนักงานลูกจ้าง คำนวณเป็นรายจ่ายเพื่อประโยชน์ในการเสียภาษี

ส่วนพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ควรจัดการแก้ไขให้บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมของจัดตั้งเป็นบริษัทมหาชน และต้องส่งงบการเงินและข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ตลอดจนกำหนดให้คณะกรรมการมีหน้าที่คอยติดตามผลการส่งเสริมและคอยปกป้องผลประโยชน์ของผู้บริโภค ทางด้านการปรับปรุงแก้ไขกฎกระทรวง ควรแก้ไขให้บริษัทประกันชีวิตและประกันภัยมีความคล่องตัวในการลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่น สามารถลงทุนในหุ้นของบริษัทที่มีขนาดการพาณิชย์ค่าประกันเงินคนและดอกเบี้ย เป็นต้น รวมทั้งให้บริษัทประกันชีวิตและประกันภัยสามารถใหญ่ล้มตามระยะเวลาที่ธุรกิจเห็นเหมาะสมโดยมีหลักประกันมั่นคง

3. มาตรฐานการบัญชี เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า วิชาชีพการบัญชีในปัจจุบันของไไทยนั้นยังมีได้มีการกำหนดมาตรฐานกัน เช่น มาตรฐานหลักการบัญชีอันเป็นที่รับรองทั่วไป มาตรฐานการสอบบัญชีอันเป็นที่รับรองทั่วไป และมาตรฐานการรายงาน เป็นต้น กฎหมายที่มีอยู่ก็ทำนองเดียวกัน ไม่มีการกำหนดมาตรฐานการบัญชีที่ธุรกิจต้องปฏิบัติ เพียงแต่กำหนดจำนวนสมุดบัญชีที่ธุรกิจต้องจัดทำเท่านั้น ดังนั้น หลักการบัญชีที่ธุรกิจใช้กันอยู่ในปัจจุบันจึงมีได้อยู่ในระดับมาตรฐานเดียวกัน งบการเงินที่ธุรกิจจัดทำขึ้นก็มีได้มีแบบมาตรฐานเดียวกัน ธุรกิจแต่ละแห่งต่างก็ทำตามที่ตนเห็นว่าถูกต้องและเหมาะสม ทางคานาตรวจสอบบัญชีรับอนุญาตก็เช่นกัน ในเมื่อไม่มีการกำหนดมาตรฐานการสอบบัญชีเพื่อให้ผู้สอบบัญชียึดถือเพื่อปฏิบัติตาม ผู้สอบบัญชีจึงต่างคนต่างใช้วิธีการตรวจสอบที่ตนเห็นว่าเหมาะสม จึงมีผู้สอบบัญชีจำนวนไม่น้อยที่มีมาตรฐานการตรวจสอบบัญชีต่ำกว่ามาตรฐานสากล หรือในบางครั้งมีการลงนามรับรองงบการเงินโดยไม่มีการตรวจสอบบัญชี และเอกสารเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะบริษัทที่จัดตั้งขึ้นเป็นบริษัทครอบครัว และหรือ บริษัทผู้ถือหุ้นน้อย ซึ่งจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป ผู้ถือหุ้นและผู้บริหารส่วนมากจะเป็นบุคคลเดียวกัน ผู้สอบบัญชีจึงไม่มีความเป็นอิสระ มีอยู่จำนวนไม่น้อยที่ได้รับการว่าจ้าง เพื่อกระทำการใหญ่ถูกต้องตามกฎหมาย

เท่านั้น ผลก็คือ งบการเงินของบริษัทแม่จะมีผู้สอบบัญชีลงนามรับรอง แต่ก็ยังมิได้รับความเชื่อถือจากผู้ลงทุน ในเมื่องบการเงินของบริษัทซึ่งผู้ลงทุนส่วนมากใช้เป็นหลักประกอบการตัดสินใจลงทุนเชื่อถือไม่ได้แล้ว แนวทางที่ดีที่สุดของผู้ลงทุนคือยุติการลงทุน

ปัญหานี้แก้ไขได้โดยกรมทะเบียนการค้า คณะกรรมการควบคุมการประกอบวิชาชีพสอบบัญชี กรมสรรพากร และสมาคมนักบัญชีแห่งประเทศไทยร่วมกันพิจารณากำหนดมาตรฐานการบัญชี เช่น มาตรฐานหลักการบัญชี มาตรฐานการสอบบัญชี และมาตรฐานการรายงาน เป็นต้น เพื่อธุรกิจและนักบัญชีจะได้ยึดถือปฏิบัติในแนวเดียวกัน ส่วนผู้สอบบัญชีรับอนุญาตควรมีการจัดตั้งเป็นสมาคมผู้สอบบัญชีรับอนุญาต และกำหนดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตทุกคนต้องเป็นสมาชิก ให้สมาชิกควบคุมกันเอง ผู้ใดกระทำความผิดบรรษัทก็ให้มีการสอบสวนและถ้ามีความผิดจริงก็ควรมีการให้พักหรือถอนใบอนุญาต

4. ลักษณะของธุรกิจ ธุรกิจที่จัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทในขณะนี้ เกือบทั้งหมดจัดตั้งเป็นบริษัทครอบครัว และหรือบริษัทผู้ถือหุ้นน้อย โดยมีผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่หรือทั้งหมดเป็นญาติพี่น้องหรือเพื่อนฝูง เหตุที่บริษัทจัดตั้งในลักษณะเช่นนี้ เพราะประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ให้โอกาสไว้ กล่าวคือเมื่อมีผู้ถือหุ้นตั้งแต่ 7 คนขึ้นไปธุรกิจนั้นก็สามารถจัดตั้งเป็นบริษัทได้ ฝ่ายบริหารส่วนใหญ่หรือทั้งหมดก็มักจะเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ลักษณะธุรกิจเช่นนี้เป็นผลให้บริษัทไม่สามารถระดมทุนจากสาธารณชนเพื่อขยายกิจการได้ ควยสาธารณชนไม่เชื่อใจฝ่ายบริหารของบริษัท ในทางตรงข้าม มีบริษัทจำนวนมากเช่นกันที่ไม่ต้องการระดมทุนจากสาธารณชน หากแต่พอใจที่จะขยายธุรกิจโดยใช้เงินทุนที่ได้จากกำไรและกู้ยืมส่วนที่ขาดจากธนาคารพาณิชย์ ทั้งนี้ เพราะธุรกิจพวกนี้ไม่ต้องการใหญ่คลลภายนอกความล้มของบริษัท ขณะเดียวกัน ผู้ถือหุ้นเดิมก็กลัวว่าตนอาจเสียอำนาจการควบคุมได้ ถ้าบริษัทจัดหาทุนเพิ่มควยการออกหุ้นสามัญ

การแก้ไขก็โดยการออกกฎหมายบริษัทมหาชน และให้บริษัทมหาชนได้รับสิทธิพิเศษต่าง ๆ รวมทั้งการเสียภาษีเงินได้ในอัตราที่ต่ำกว่าบริษัทครอบครัวและหรือบริษัทผู้ถือหุ้นน้อยอย่างมาก

5. นโยบายของสถาบันการเงิน สถาบันการเงินได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ธนาคารออมสิน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร บรรษัท เงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สำนักงานชนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทประกันชีวิตและประกันวินาศภัย บริษัทธุรกิจการเงินและหลักทรัพย์ และกองทุนเลี้ยงชีพพนักงานลูกจ้าง นโยบายของสถาบันการเงินเหล่านี้

ส่วนใหญ่มุ่งดำเนินกิจกรรมในตลาดเงิน ทั้งนี้ยกเว้น บริษัท เงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมธนาคารออม ซึ่งมีนโยบายใหญ่ระยะปานกลางและระยะยาว การที่สถาบันการเงินส่วนมากมุ่งดำเนินงานในตลาดเงิน เช่น การซื้อหลักทรัพย์ การให้กู้ยืมระยะสั้น ก็เพราะผลตอบแทนจากการลงทุนในตลาดเงินยังมีอัตราสูงมากและมีความเสี่ยงน้อย

การแก้ไขนั้น ต้องขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารของแต่ละสถาบันการเงินที่จะไม่มุ่งแสวงหากำไรแต่เพียงอย่างเดียว หากจะต้องคำนึงถึงภาระหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสถาบันการเงิน มีต่อสังคมและความเจริญก้าวหน้าของประเทศด้วย

6. ปริมาณหลักทรัพย์ หมายถึงปริมาณหลักทรัพย์ที่ซื้อขายกันอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ โดยเฉพาะในตลาดหุ้น ซึ่งนับว่ายังมีปริมาณอยู่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับของต่างประเทศ เช่น ฮอลแลนด์ มาเลเซีย เกาหลีใต้ ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ จะเห็นได้ว่าปริมาณหุ้นที่ซื้อขายผ่านตลาดหุ้นกรุงเทพฯ สูงสุดในปี 2512 มีมูลค่าเพียง 238 ล้านบาท และกลับลดลงมาเหลือ 81.5 ล้านบาทในปี 2514 อนึ่ง เป็นที่ทราบกันว่า หุ้นที่มีคุณภาพดีนั้น ผู้ถือหุ้นมักจะถือไว้เพื่อรับเงินปันผล หุ้นที่เสนอขายอยู่ในตลาดหุ้นส่วนใหญ่จึงเป็นหุ้นที่มีคุณภาพไม่คึก การที่ตลาดหุ้นมีปริมาณหุ้นเสนอขายน้อยก็เนื่องจากลักษณะของธุรกิจเป็นบริษัทครอบครัวและหรือบริษัทผู้ถือหุ้นน้อยนั่นเอง ซึ่งเจ้าของไม่นิยมขยายกิจการด้วยการเพิ่มทุน โดยการออกหุ้นสามัญขายแก่สาธารณชน หรือนำหุ้นที่ตนถืออยู่ออกขายในตลาดหุ้น ถ้าหากว่าธุรกิจของตนยังมีกำไรคืออยู่

วิธีการเพิ่มปริมาณหลักทรัพย์ในตลาดก็คือ ออกกฎหมายกำหนดให้ธุรกิจที่มีกำไรสูงจะต้องจัดตั้งในรูปแบบมหาชนเท่านั้น และนำหุ้นไปจดทะเบียนขายในตลาดหุ้น ธุรกิจที่มีกำไรดีได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ ธุรกิจการเงินและค้าหลักทรัพย์ การผลิตกระแสไฟฟ้า การส่งสินค้าเข้าและส่งออก เป็นต้น

7. ตลาดหุ้น เป็นหัวใจสำคัญของตลาดหุ้น เพราะเป็นศูนย์กลางสำหรับการซื้อขายหลักทรัพย์และแหล่งให้ข่าวสารการลงทุนแก่ผู้ลงทุน จึงกล่าวได้ว่า ตลาดหุ้นจะเจริญก้าวหน้ามากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพการดำเนินงานของตลาดหุ้น ตลาดหุ้นของไทยแม้จะมีตลาดหุ้นกรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางการซื้อขายหลักทรัพย์ แต่ตลาดหุ้นกรุงเทพฯ ก็ไม่คึกคักเท่าที่ควร เพราะการดำเนินงานเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ไม่สามารถเป็นศูนย์กลางข่าวสารการลงทุนได้ ขาดการติดต่อประสานงานกับสถาบันการเงิน และฝ่ายบริหารมีไต่ทำงานเต็มเวลา นอก

จากนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ผู้เป็นเจ้าของส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ

ทางการรัฐบาลจึงควรจัดตั้งตลาดหุ้นขึ้นใหม่ โดยให้เป็นหน่วยงานอิสระ กำหนดให้ฝ่ายบริหารเป็นตำแหน่งประจำ ให้สถาบันการเงินและสถาบันอื่นในตลาดหุ้นเป็นสมาชิกของตลาดหุ้นตลอดจนพยายามทำให้ตลาดหุ้นเป็นแหล่งกลางของชาวสารการลงทุน

8. แหล่งลงทุนอื่น หมายถึงแหล่งลงทุนอื่นนอกเหนือจากตลาดหุ้น ซึ่งได้แก่การลงทุนในตลาดเงิน การซื้อที่ดินเพื่อเก็งกำไร ซื้อทอง เพชรพลอย การซื้อรถเช็ค การเล่นเกม และการใหญ่โตโดยมีทองคำรูปพรรณหรือแหวนเพชรเป็นหลักประกัน เป็นต้น การลงทุนในสิ่งเหล่านี้มักมีผลตอบแทนสูง ระยะเวลาสั้น และมีความเสี่ยงน้อย แมวบางอย่างอาจมีความเสี่ยงสูง เช่น การซื้อรถเช็ค หรือการเล่นเกม แต่ชดเชยด้วยผลตอบแทนในอัตราสูงถึงร้อยละ 20 - 30 ต่อปี หรือบางครั้งอาจสูงกว่า อย่างไรก็ตาม การลงทุนบางอย่าง เช่น การซื้อทองคำรูปพรรณ เพชรพลอย ผู้ซื้อมิใช่เพื่อหวังผลตอบแทนในรูปตัวเงิน หากเพื่อแสดงฐานะทางสังคมอย่างหนึ่ง

รัฐและสถาบันที่เกี่ยวข้องในตลาดหุ้นจะต้องพยายามส่งเสริม โนมนาวให้ประชาชนมาลงทุนในตลาดหุ้น ซึ่งอาจจะทำได้ด้วยการยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับรายได้ที่ได้จากการลงทุนในตลาดหุ้น หรือสถาบันที่เกี่ยวข้องในตลาดหุ้น พยายามอำนวยความสะดวกให้ชาวสาร และความรู้การลงทุนแก่ประชาชน

9. ทัศนคติการลงทุนในหลักทรัพย์ เป็นทัศนคติของผู้ที่อยู่ในฐานะหรือมีเงินออมพอที่จะลงทุนในหลักทรัพย์ได้ แต่ส่วนใหญ่ของบุคคลเหล่านี้ไม่นิยมที่จะลงทุนในหลักทรัพย์ด้วยเหตุผลต่าง ๆ คือ ผู้ลงทุนไม่เชื่อใจในฝ่ายจัดการของบริษัท ผู้ลงทุนไม่มีข่าวสารของบริษัทที่จะลงทุนอย่างเพียงพอ ผู้ลงทุนไม่มีความรู้ด้านการลงทุน เงินปันผลและดอกเบี้ยที่ได้จากการลงทุนในหลักทรัพย์ของธุรกิจต้องเสียภาษีเงินได้ ผู้ลงทุนไม่มีความมั่นใจในสภาพคล่องของหุ้น หุ้นที่เสนอขายส่วนมากคุณภาพไม่ดี และอื่น ๆ

การแก้ไขปัญหาด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ 1 - 8 สำเร็จจะเป็นผลให้ปัญหาด้านทัศนคติที่ไม่ดีเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์หมดไปโดยปริยาย

ดังนั้น ปัจจัยทุกอย่างที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาตลาดหุ้น จึงควรได้รับการแก้ไขปรับปรุงอย่างเร่งด่วน และพร้อมกันอย่างมีแผน

Thesis Title : The Problems of Capital Market Development in
Thailand.

Name : Mr. Poobate Poompanchol

Department : Accountancy

Academic Year : 1973.

Abstract

In a capitalist economy the Capital Market, as represented by various financial institutions plays an important role as long-term media for mobilization of capital between the public sector and the business, industry and commerce as well as the government. Financial capital which is available to private businesses through the Capital Market constitutes 2 types namely equity capital which consists of capital from issues of equity and preference shares and loan capital consisting capital from issues of debentures and bonds. The government however can raise capital through the Market only in the form of loan capital, mainly government bonds.

Thailand's economic structure has from origin been that of capitalism and it is basically based upon agriculture. It was not until the year B.E. 2504 that the government, under the leadership of Field Marshall Sarit Thanaret, established the Economic and Social Development Plan No. 1 (B.E. 2504 - 2509) followed in later years by Plan No. 2 (B.E. 2510 - 2514), in order to change the basic

economic structure into that which is based upon industry and in order to increase efficiency in agricultural production. The two Development Plan were effective over a period of eleven years resulting in an economic structure which could be said to be one of a developing nation, which at the time, especially in the private sector, was more and more in need of medium and long term capital for business expansion or for the establishment of new businesses and industries.

Although financial institutions were established, namely the Hong Kong and Shanghai Banking Corporation in B.E. 2431 and thereafter several other commercial banking concerns, their operations were concentrated in activities within and around the Money Market and no attention was directed towards activities of the Capital Market. The commercial banks were concerned with the lending of money to businesses and private individuals on short-term bases as this type of lending gave high rate of return and carried comparatively low risk. It can therefore be considered, by comparing the amount of activities of the Money Market and those of Capital Market, that from B.E. 2431 through to B.E. 2504 Thailand had no Capital Market as such.

During the period in which Thailand implemented its Economic and Social Development Plans the Bank of Thailand, acting as financial official and with authority given to it by the Ministry of Finance to establish a policy for the development of the Capital Market in Thailand, made a study of the development of the Capital

Market and found it to have a very slow growth, indicating the reason for this as being the continued interest of financial institutions in activities in the Money Market with the exception of financial institutions whose operations were limited by the government to those within the Capital Market, eg., the Industrial Finance Corporation of Thailand and the Loan Office for Small Industries Development. As already mentioned, the continued interest was due to the fact that the Money Market offered high rate of return with comparatively low risk. The reason for such slow growth of Capital Market may be summarized as follows:-

1. Politics and the economy. Although the national income has increased substantially following the economic and social development programs, the increase of income per capita was at a comparatively low rate ie., the government carried out economic development programs over a period of eleven years achieving a per capita income increase of less than 100%, the reason for this was attributable to a high rate of birth increase of 3.3% per annum. At the same time there was unfair distribution of income; the gap between income of the rich and the poor was so wide and the whole population comprised mainly the poor while the rich although representing the minority in fact control the country's economy. The present situation is one in which there exists unfair distribution of income. Such a situation results from the fact that past governments have so far failed to lay down laws which would establish control over the private sector in the running of their businesses.

The government should consider measures on a national scale to

control the rate of population increase, improve the efficiency of government officials, enforce a fiscal policy so as to effect a fair income distribution, and establish some law on monopoly and unfair trade practices.

2. Law. There are various laws and acts governing and/or effecting the Capital Market eg., Companies Act, Taxes Act and other parliamentary bills and regulations.

The Companies Act is rather outdated with the results that the majority of companies which have been formed are either family companies or closely-held companies. The Act also contains provisions governing the selling and buying of shares which themselves are obstacles to the buying and selling of shares.

The Taxes Act contains unfair provisions governing the collection of Taxes and does not provide investment incentives ie., bank deposit interest is not subject to income tax while dividend income, loan interests and capital gains are not exempted, and further, the employer's contributions to employee benefit funds are not allowable deductions for income tax purposes.

In B.E. 2505 parliament passed a Bill governing the promotion of investments in industry which was later amended in 2508 and B.E. 2511. These Bills were made defunct by the National Executive Council who passed its own Bill governing investment promotion Bill No. 227 dated 18th October B.E. 2515. Although there have been four amendments, the faults remain and the bills do not provide support for Capital Market development: companies receiving promotion under

the Bills need not be public companies and need not submit financial statements or other financial information to the Committee for the promotion of capital investment whose members are themselves not bound by duty to follow up on the results eg., whether or not these companies have fixed the prices of their goods fairly, or, whether or not the goods are of standard quality.

Ministerial Regulation No. 5 (B.E. 2511) was passed in pursuance of the Insurance Bill B.E. 2510 in order to control insurance business and investment operations. This Regulation has caused various problems for insurance companies in their investment in Capital Market ie., the Regulation limits the period of loan (with investments as security) made by insurance companies to 3 years maximum, and prohibits insurance companies from purchasing investments with selling prices above par even if these were guaranteed by established commercial banks as to capital and interest.

Amendments to the above mentioned laws appear necessary. Companies Act should be extended to cover public companies and recognises the purchases and sales of securities as complete upon delivery. On the taxation side, dividend and loan interest receivable and capital gains on sale of securities should be exempt from income tax, and employer's contribution towards employee benefit funds should be allowable deduction for income tax purposes.

As for parliamentary Bills on industrial investment promotion, provisions should be introduced compelling companies receiving promotion to be formed as public companies and periodically submit

financial statements and other relevant information to the Committee for the promotion of capital investment, and also giving responsibility to the members of the above mentioned Committee to follow up the results of the promotion and see that consumers are not exploited. As far as concerns ministerial regulations, amendments should be made to allow insurance companies to invest in debentures of companies where such debentures are guaranteed as to capital and interest by recognised commercial banks and to offer loans for periods which they think fit, provided security is satisfactory.

3. Accounting standards. It is generally accepted that the accounting profession in Thailand has not as yet laid down any standards eg., the generally accepted accounting principles, the generally accepted auditing standards, and the standards of reporting. The law on this subject at present contains no provisions as regards the accounting standards which businesses must follow ; it merely stipulates the number of books of accounts which any business must maintain. It therefore follows that the current accounting techniques employed by businesses are not of the same standards ; financial statements are not prepared on just one standard ; each business proceeds according to what it thinks correct and best suited to its circumstances. As there are not set standards of auditing for auditors to follow, each auditor naturally proceeds with his audits in the manners which he thinks fit so that there exists as the result a substantial number of auditors who do not possess the skill and judgment as generally required of an auditor. It is sometimes the practice of auditors in Thailand

to render unqualified opinion on unaudited accounts. The reasons for this are that these companies are either family companies or closely-held companies (This subject will deal with in subsequent subject heading), wherein shareholders and managers are the same people so that the auditor's independence is often impaired. There are not a few who are elected to act as auditors of companies merely as an act to abide by the law. In consequence, the financial statements, although reported on by auditors, are not regarded as reliable by investors. It follows that as investors rely on financial statements as a basis for investment decisions and these statements are unreliable, the best course to follow by investors is to hold back investments.

The solution to this problem lies in close co-operation between the Office of Commercial Registration, the Committee for the Supervision of the Accounting Profession, the Inland Revenue Department and the Thai Accountants Association in establishing accounting standards eg., standard accounting principles, standard auditing practice, and reporting, as guidelines for businesses and accountants. An association of certified public accountants of Thailand should be formed; membership should be made compulsory for all CPAs ; the association is to act as governing body setting codes of practice rules and regulations as it deems necessary ; any conduct dishonorable to the profession will require investigation and punishment meted out, either temporary suspension from practice or permanent withdrawal of practice certificate.

4. Nature of business. The majority of businesses are formed as family companies and for companies with few shareholders, where all or the major shareholders comprise relatives or close friends. The reason for this/^{is}that the Companies Act provides an opportunity for such practice i.e., the Act allows a company to be formed with 7 or more shareholders. As management most often comprises all or only the major shareholders, the business can hardly obtain funds from the public for expansion : the public understandably will not trust management. On the other hand there are equal number of companies who do not look to the public for expansion capital but rather use their own retained profits plus bank loans if necessary : going to outsiders would mean letting the latter into the companies' secrets and possibly jeopardising managements controlling interest were additional public issues of equities were made.

The law could be amended to give special rights to public companies including income tax allowance by way of substantially lower rate of tax than for family companies and/or privately-held companies.

5. Policy of financial institutions. Financial institutions include commercial banks, savings bank, bank for agriculture and agricultural co-operatives, the industrial finance corporation of Thailand, the loan office for small industry development, insurance companies, employee benefit funds and other finance companies. These institutions have as their main policy money market operations, with the exception of the IFCT and the loan office for small industry

development which make medium and longterm loans. The reasons behind their interests in money market operations such as discounting bills, short-term lending are the high rate of return on capital with relatively low risk.

It would be up to the management of each institution to direct their policy away from mere profit seeking, and more to social responsibility and the nation's advancement.

6. Volume of securities. The volume of securities dealings generally and especially in the Capital Market is comparatively low compared with those in other countries such as Hong Kong Malaysia South Korea Philippines and Singapore. The volume of dealings through the Bangkok Stock Exchange during the year B.E. 2512 amounted to a mere 238 million baht and dropped to 81.5 million in the year B.E. 2514. It is a widely accepted fact that quality securities are bought and held for dividend income and capital appreciation with the result that the majority of securities available for dealings in the Stock Exchange are of poor quality. The main reason why the Stock Market offers small amount of securities for dealings is the type of businesses which are mainly family companies or closely-held companies where owners do not go outside to raise expansion capital and indeed they will not sell as long as profit earnings remain satisfactory.

In order to increase the amount of securities for dealings in the Stock Market, it will be necessary to bring out some law which will compel companies which earn high profit to reform as

public companies and register their capital for sale in the Stock Exchange. At present, such highly profitable businesses are for example the commercial banks, financial and investment corporations, glass manufacturer, export and import businesses.

7. The Stock Exchange. The Stock Exchange is the heart of the Capital Market, providing facilities for dealings in investments and information center for investors. The development of the capital Market can therefore be said to be dependent upon the efficiency of operations of the Stock Exchange. The Bangkok Stock Exchange is the center for dealings in investments. However, activities are far from busy owing to the inefficiency of operation; it is a poor information center; it lacks coordination and communication with the financial institutions; management do not work full time; and the most important factor of all - the majority of owners are foreigners.

The government should form a new Stock Exchange as an independent unit, with full-time working management team; membership should be drawn from the various financial institutions and other institutions operating in the Capital Market; the Exchange should act as center for investments information.

8. Other investment sources. Sources of investment other than the Capital Market include the money market, dealing in land for profit speculation, dealings in gold, diamonds and gems, discounting cheques, and private lending on security of goldware or diamond rings. These types of investment give high rate of

return over a short period and mainly with little risk with the exception of some types such as discounting cheques and private lending while bear high risk; the risk is of course compensated by the extra high rate of return which may be as high as 20 - 30 per cent per annum or even higher. However, investing in goldware diamond rings and such like is often not for the purposes of obtaining monetary return, but rather for displaying for social status.

It is up to the government and the financial institutions concerned to try to promote and direct public interests towards investing in the capital market. This could be achieved by exempting investments income received by individuals from income tax deductions where such income arises from investment in the Capital Market, and by ensuring that financial institutions concentrated with the Market provide the public with good service and information on investments condition.

9. Investment attitudes. Investment attitudes in this context refer to those of people who are wealthy enough or have sufficient savings to invest in securities. The majority however do not invest in securities for various reasons are; lack of confidence in management of the business; lack of financial and other information about the businesses in which they might invest; lack of knowledge on investing; income from investments is subject to income tax; fear and uncertainty as to the liquidity of the securities; the majority of securities offered for sales are of poor quality; and others.

When the problems as mentioned from 1 - 8 are solved, this last problems of investment attitudes should automatically solve itself.

Quick but well thought out measures should be taken to solve all these problems which are obstacles to the development of the Capital Market.

คำนำ

แนวความคิดในการเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ เกิดขึ้นจากการที่ผู้เขียนมีความสนใจ และอยากทราบว่า ตลาดทุนในประเทศไทยมีอยู่หรือไม่ และถ้าหากมีอยู่ตลาดทุนมีกิจกรรม อยู่ในระดับใด ในขณะที่ตลาดเงินได้มีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างมาก จึงได้ไปเรียนปริญญา วิทยาศาสตรจารย์เพ็ญแข สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ก็ได้รับความสนับสนุนจากอาจารย์ด้วยดี โดยเสนอแนะให้ศึกษาอย่างละเอียดและเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร การศึกษาชั้นปริญญาโทบัณฑิตทางการบัญชี จึงได้เสนอเรื่องไปทางบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อจัด ทำเป็นวิทยานิพนธ์ และได้รับอนุมัติจากทางบัณฑิตวิทยาลัย

ความสำเร็จของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จะเกิดขึ้นมิได้ หากไม่ได้รับความร่วมมือและ ความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ ธนาคารแห่งประเทศไทย ในการจัด หาให้ซึ่งข้อมูลตัวเลข อาทิ คุณพรณี ศรีสวัสดิ์ คุณอุทัยวรรณ วีระไวทยะ คุณอรสา พูนพาณิชย์ คุณมานะ นาคประเสริฐ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม ที่กรุณาช่วยวิจารณ์ ติชมและให้คำแนะนำในการแก้ไข

ทางคานสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ได้รับความอนุเคราะห์อย่างดีจากอาจารย์ สรวุฑ คงศิริ ที่กรุณาช่วยจัดหาข้อมูลให้ และยังจัดหาหนังสือและเอกสารให้ยืมอีกด้วย

ข้อมูลจากธนาคารออมสิน ได้รับความร่วมมืออย่างมากจากธนาคารออมสิน ด้วยความ ช่วยเหลือของพี่ กรองกาญจน์ รุจิพันธ์ ทางด้านธนาคารเกษตรและสหกรณ์การเกษตร อาจารย์นันทพร เลิศบุศย์ ได้ช่วยเป็นธุระจัดทำรายงานประจำปี และพระราชบัญญัติของธนาคาร มาให้ นอกจากนี้ยังได้รับความร่วมมือจากเพื่อน ๆ ในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีกด้วย

ผู้เขียนยังเป็นหนี้บุญคุณรองศาสตราจารย์สังวร ปัญญาติลา กรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ได้ให้คำแนะนำแก้ไขที่มีคุณค่ายิ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์วรวรรณ ชัยอาญา ซึ่งคอยกระตุ้นผู้เขียนอยู่เสมอและอาจารย์ศุภกรีย์ แก้วเจริญ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้คอยให้คำปรึกษา แนะนำ ปรับปรุงแก้ไข จนวิทยานิพนธ์สำเร็จ

ท่านสุภทัยที่มีส่วนสำคัญยิ่ง คือท่านศาสตราจารย์เทิมศักดิ์ กฤษณามระ คณบดี
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความสนับสนุนอย่างเต็มที่ใน
การเขียนวิทยานิพนธ์

หากปราศจากความช่วยเหลือและการสนับสนุนของทุกท่านที่กล่าวนามมาข้างต้น
วิทยานิพนธ์นี้คงยากที่จะบรรลุผลสำเร็จ ผู้เขียนจึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง

ความดีอันได้จากวิทยานิพนธ์นี้ ขอยกให้เป็นความดีของคณะพาณิชยศาสตร์และการ
บัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันที่ประสาทความรู้ด้านธุรกิจแก่ผู้เขียน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ - ภาษาไทย	I
บทคัดย่อ - ภาษาอังกฤษ	VIII
คำนำ	ก
บทที่ 1 วัตถุประสงค์ ขอบเขตการศึกษา แหล่งข้อมูลและวิธีรวบรวม	
I. วัตถุประสงค์และขอบเขตการศึกษา	1
II. แหล่งข้อมูลและวิธีรวบรวม	5
III. ภูมิหลังเกี่ยวกับตลาดทุน	7
บทที่ 2 ความหมายและความสำคัญของตลาดทุน	
I. ความหมายของทุน และตลาดทุน	9
II. ความสัมพันธ์ระหว่างตลาดทุนและตลาดเงิน	15
III. วัตถุประสงค์ของการมีตลาดทุนในประเทศไทย	17
IV. ความจำเป็นและประโยชน์ของการมีตลาดทุน	20
V. คุณลักษณะและองค์ประกอบของตลาดทุน	32
VI. ชนิดของหลักทรัพย์ในตลาดทุน	51
บทที่ 3 ประวัติวิวัฒนาการของตลาดทุนในประเทศไทย	
I. วิวัฒนาการของตลาดทุน	58
II. สถาบันการเงินในตลาดทุน	88
III. ชนิดของหลักทรัพย์ในตลาดทุน	149
IV. บทบาทของรัฐบาลในการพัฒนาตลาดทุน	158

บทที่ 4 ปัจจัยอันเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตลาดทุน

I. คำนวณเศรษฐกิจและการเมือง	163
II. คานกฎหมายและภาษี	182
III. การบัญชีและตรวจสอบบัญชี	216
IV. ลักษณะโครงสร้างของธุรกิจ	226
V. ฝ่ายบริหารของธุรกิจ	229
VI. นโยบายของสถาบันการเงินในตลาดทุน	232
VII. ปริมาณหลักทรัพย์ในตลาดทุน	241
VIII. ตลาดทุน	245
IX. แหล่งลงทุนอื่นนอกจากตลาดทุน	248
X. อัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินที่ไม่มีระบบ	251
XI. ทัศนคติการลงทุนในหลักทรัพย์	252

บทที่ 5 ปัจจัยในการส่งเสริมการพัฒนาตลาดทุน

I. นโยบายการเพิ่มรายได้และการกระจายรายได้	255
II. กฎหมายบริษัทมหาชน	264
III. กฎหมายภาษีและกฎกระทรวง	270
IV. การบัญชีและตรวจสอบบัญชี	285
V. นโยบายของสถาบันการเงินในตลาดทุน	289
VI. การเพิ่มอุปสงค์และอุปทานในหลักทรัพย์	293
VII. การพัฒนาตลาดทุน	302
VIII. คณะกรรมการและกฎหมายควบคุมการค้าหลักทรัพย์	307
IX. การส่งเสริมให้มีความเข้าใจในตลาดหลักทรัพย์	311
บทสรุป	314

สารบัญตาราง

ตารางที่	หัวข้อเรื่อง	หน้า
2 - 1	เงินทุนและเงินกู้ต่างประเทศของเอกชนเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ที่ส่งออกตั้งแต่ปี 2504 - 2514	25
3 - 1	เงินฝากสะสม เงินฝากประจำ และทุนของธนาคารพาณิชย์ ณ.วันสิ้นปี 2504 - 2514	90
3 - 2	อัตราการหมุนเวียนของเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ 2508 - 2514	91
3 - 3	แสดงสินทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์ ณ. สิ้นปี 2504 - 2514	93
3 - 4	เงินกู้และเงินเบิกเกินบัญชีของธนาคารพาณิชย์ แยกตามวัตถุประสงค์ ณ. สิ้นปี 2505 - 2514	96
3 - 5	เงินฝากเพื่อเรียก เงินฝากประจำ สลากออมสินพิเศษ และ ทุนสะสม ณ. วันสิ้นปี 2504 - 2514	99
3 - 6	แสดงการจำแนกสินทรัพย์ของธนาคารออมสิน ณ. สิ้นปี 2504 - 2514	102
3 - 7	แสดงอัตราส่วนเป็นร้อยละของสินทรัพย์แต่ละชนิด เมื่อเปรียบเทียบกับสินทรัพย์รวม ณ. วันสิ้นปี 2504 - 2514	104
3 - 8	แสดงปริมาณเงินฝากสะสม เงินฝากประจำและค้ายาสลากออมสินเปรียบเทียบกับปริมาณเงินลงทุนในพันธบัตรรัฐบาล ณ. สิ้นปี 2504 - 2514	106
3 - 9	แสดงเงินฝาก เงินกู้ยืมและเงินกองทุนของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ณ. สิ้นปี 2510 - 2514	108
3 - 10	แสดงสินทรัพย์ของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ณ. วันที่ 31 ธันวาคม 2510 - 2514	109
3 - 11	แสดงรายละเอียดเงินใหญ่ของธนาคารการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ณ. วันที่ 31 ธันวาคม 2510 - 2514	110
3 - 12	แสดงเงินกู้ภายในประเทศ เงินกู้ต่างประเทศและเงินทุนจากเจ้าของของบริษัท เงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ณ. สิ้นปี 2504 - 2514	113

ตารางที่	หัวข้อเรื่อง	หน้า
3 - 13	แสดงสินทรัพย์ของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ณ. วันสิ้นปี 2504 - 2514	115
3 - 14	แสดงจุดประสงค์ วงเงินกู้ และระยะเวลาชำระคืน ปี 2503 - 2514	117
3 - 15	แสดงประวัติการใหญ่ 2503 - 2514, บริษัท เงินทุนอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย จำกัด	118
3 - 16	เงินทุนของสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม ฝ่าย ณ. ธนาคาร กรุงเทพ จำกัด 2507 - 2514	120
3 - 17	ประวัติการใหญ่ของ สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม 2507 - 2514	122
3 - 18	ยอดเงินที่อนุมัติให้อุตสาหกรรมขนาดย่อมไป 2507 - 2514.....	123
3 - 19	แหล่งเงินทุนของบริษัทประกันชีวิตในประเทศไทย 2504 - 2514	126
3 - 20	สินทรัพย์ของบริษัทประกันชีวิตในประเทศไทย 2504 - 2514 ...	129
3 - 21	ประวัติรายละเอียดกิจการประกันชีวิตในประเทศไทย 2504-2514	132
3 - 22	เงินทุนของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศไทย 2504 - 2514	133
3 - 23	สินทรัพย์ของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศไทย 2504 - 2514	136
3 - 24	Borrowing from The Public by Finance Companies	141
3 - 25	กองทุนเลี้ยงชีพพนักงานลูกจ้างในประเทศไทย 2503 - 2509	147
3 - 26	พันธบัตรรัฐบาลจำแนกตามผู้ถือ 2504 - 2514	152
3 - 27	หลักทรัพย์ที่ออกใหม่	156
3 - 28	ดัชนีราคาของตลาดหุ้นในประเทศไทย	157
4 - 1	ผลิตภัณฑ์ในประเทศและรายได้ประชาชาติต่อคนระหว่าง 2504 - 2514	165
4 - 2	ผลิตภัณฑ์ในประเทศต่อคนของบางประเทศคิดเป็นมูลค่าดอลลาร์- สหรัฐอเมริกา	169
4 - 3	ผลิตภัณฑ์ในประเทศต่อคนเป็นรายภาค ณ. รัศับราคาปี 2515	172

ตารางที่	หัวข้อเรื่อง	หน้า
4 - 4	สัดส่วนเป็นร้อยละของครัวเรือนในเขตและนอกเขต จำแนกตาม ระดับของรายได้ปี 2512	173
4 - 5	สัดส่วนเป็นร้อยละของครัวเรือน จำแนกตามระดับของรายได้ ในเขตเทศบาลทั่วราชอาณาจักร ปี 2512	174
4 - 6	สัดส่วนร้อยละของครัวเรือน จำแนกตามระดับของรายได้ เขตสุขาภิบาลและนอกเขตเทศบาล	175
4 - 7	แสดงบริษัทที่จดทะเบียนกับตลาดหุ้นของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	243
4 - 8	แสดงปริมาณหลักทรัพย์ที่ซื้อขายผ่านตลาดหุ้น	246

สารบัญภาพประกอบ

รูปที่	หัวข้อเรื่อง	หน้า
2.1	แสดงเงินลงทุนจากต่างประเทศของเอกชน	26
2.2	แสดงเงินกู้จากต่างประเทศของเอกชน	27
3.1	แสดงการลงทุนในหลักทรัพย์ตลาดทุน และหลักทรัพย์ตลาดเงิน ของธนาคารพาณิชย์	97